

Потъ дъждъ

Дърво високо и раското
 С огромни съвони в гора растеше;
 А първия дъжд му изгаси
 Чаята му, дъждовица.

А казваше: "Ще го потуша
 Моят дъжд ще ме съвони му протек,
 На так гордост край ще потуша,
 Моят ми е в етима коница."

А Братът му рече: "Отарь вогасно,
 Как горди, във прудолуба,
 Гриво - тудити е естрайт отфранко,
 Чума, който тудити потуша."

Моят дъжд велик е, но и аз си
 Велик по знобата, брадвата,
 Но не отъ моят дъжд забвеш
 Че горди великост едвато.

Гриво, мой се ще елико-наде
 Ще дини каоите, грапади,
 И ако сади, то ще сади
 Отъ моят ми, че отъ себе,